

Capitolele 12 - 15

Cu capitolul 11 se încheie partea de învățătură a scrisorii noastre. Urmează îndemnuri care se bazează pe cele spuse până aici și credincioșii sunt solicitați prin îndurarea lui Dumnezeu să umble cu credincioșie față de Dumnezeu și față de oameni. Smerenia și dragostea, unite cu harul, care se arată prin neprihănirea practică, trebuie să-i caracterizeze. Creștinul este un om între oameni, dar, corespunzător caracterului scrisorii, este un mântuit, un eliberat, un om despărțit de lume, care trebuie să se arate așa în gândire și umblare în diferitele împrejurări, în care se poate afla, fie în Casa lui Dumnezeu, fie în lume. Ceea ce i se cuvine este simplitatea, o gândire iubitoare de pace, care întâmpină pe alții, niciodată nu caută interesele proprii și nu se răzbună, ci năzuiește să răsplătească răul cu bine.

În timp ce capitolul 12 privește pe cel credincios mai mult în poziția sa ca mădular al trupului, ca copil în interiorul Casei, capitolul 13 ni-l prezintă în afara Casei, în relațiile sale cu regimurile lumii acesteia, cu autoritățile puterii, care sunt rânduite de Dumnezeu. În orice ar consta ele și orice formă ar putea să aibă, creștinul nu trebuie să li se împotrivescă, ci să le fie supus și să dea onoare fiecăruia, care i se cuvine; și aceasta cu atât mai mult, cu cât noaptea este aproape pe sfârșite și se apropie ziua, în a cărei lumină el trebuie să umble, și care va aduce cândva totul la lumină.

În capitolul 14 sunt date îndemnuri cu privire la răbdare și îngăduință frățească, care erau de o deosebită importanță pentru destinatarii scrisorii, deoarece în Roma veneau permanent împreună creștini dintre iudei și dintre păgâni și mereu apăreau probleme cu privire la mâncăruri, băuturi, respectarea zilelor și altor lucruri asemănătoare. Trebuia să se țină seama de conștiința fiecăruia, și »cel tare« nu trebuia să desconsidere pe »cel slab«, și invers, »cel slab« să nu judece pe »cel tare«. Aceste îndemnuri continuate la începutul capitolului 15 (versetele 1-7) se încheie cu indicarea spre El, care niciodată nu Și-a plăcut Lui Însuși, ci a luat asupra Sa batjocurile celor care Îl batjocureau. În versetele 8-12 ale aceluiași capitol, apostolul face o sinteză scurtă a căilor lui Dumnezeu în Evanghelie, care sunt justificate prin referiri în Vechiul Testament. În cele din urmă, în a doua jumătate a capitolului, vorbește despre lucrarea sa printre națiuni, precum și despre unele călătorii în Vest, pe care el spera să le facă, după vizita sa la Ierusalim.

Capitolul 12

»Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească« (versetul 1). Involuntar aceste cuvinte ne amintesc de capitolul 6 al epistolei noastre, unde suntem solicitați să ne dăm lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum eram, și mădularele noastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii (versetul 13). Acolo auzim pentru prima dată, că noi, ca unii care am murit împreună cu Hristos, trebuie acum să umblăm în viața cea nouă. În capitolele următoare ne sunt prezentate adâncimile și înălțimile îndurării lui Dumnezeu. Pe baza acestora ne îndeamnă acum apostolul să aducem *trupurile* noastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu. El numește aceasta »slujbă« duhovnicească, „înțeleaptă“ (logică), înțelegătoare, corespunzătoare învățăturilor Duhului Sfânt. Nu numai sufletul nostru este mântuit și aparține lui Dumnezeu, ci și trupul nostru a fost răscumpărat cu un preț mare, și dacă noi încă mai așteptăm răscumpărarea „efectivă“ a trupului (capitolul 8, 23), totuși deja acum »duhul nostru, sufletul nostru și trupul nostru« sunt încredințate lui Dumnezeu ca să fie păzite fără vină (1 Tesaloniceni 5, 23).

Deci nu poruncile sau cerințele legaliste sunt temelia pe care am fost așezați. Pe această temelie rezultatul ar fi acum, ca întotdeauna, o nereușită totală. Numai harul și îndurarea divină sunt în

stare să formeze lăuntric și în exterior pe credincios; numai prin ele poate el să prezinte cu toată inima trupul său lui Dumnezeu, astăzi, mâine, da, până la sfârșitul vieții sale. Apostolul numește această prezentare jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu – *vie* în contrast cu jertfele din Vechiul Testament, care erau omorâte, *sfântă* în comparație cu caracterul lumesc, legalist al acelor jertfe, și *plăcute* lui Dumnezeu, deoarece Își primește locul Lui adevărat în ele și totodată omul își ia locul lui în ele potrivit cu gândurile lui Dumnezeu. Este de înțeles că o astfel de slujbă divină, care a terminat pentru totdeauna cu toate practicile unei religii omenești de respectare a regulilor și rânduielilor firii pământești (a cărnii), este numită slujbă duhovnicească.

»Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită« (versetul 2). În aceste cuvinte apostolul adaugă consacrării personale pentru Dumnezeu încă un element; să te păzești de influențele rele ale *lunii*, ale sistemului uriaș, pe care l-a instaurat Satana și prin care noi trebuie să trecem. Nu este suficient să umbli în exterior despărțit de lume, noi avem nevoie de înnoirea permanentă a minții (compară cu Efeseni 4, 23), prin aceea că ne păstrăm neîntinați de duhul timpului nostru, de obiceiurile și părerile dominante, care nu cunosc pe Dumnezeu și care trăiesc în întunericul inimii lor. Noi putem să creștem în cunoașterea »voii lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită« numai așa cum ea ne este oferită în creștinism. Făcând excepție de creșterea, care este evidentă în cele trei cuvinte, recunoaștem totodată în ele marea diferență dintre poziția unui creștin și a unui om religios, fie el iudeu, sau creștin cu numele. Ca în toate celelalte, și aici, Domnul nostru preaslăvit este exemplul nostru desăvârșit. El a venit în lumea aceasta, ca să facă voia lui Dumnezeu și pe tot drumul Său plin de împotriviri și încercări a făcut *totdeauna* »voia plăcută a Tatălui«, prin aceea că a învățat ascultarea în tot ce a suferit. Tot așa suntem și noi chemați să facem voia lui Dumnezeu într-o lume, în care totul este împotriva lui Dumnezeu, și prin faptul că înțelegerea noastră spirituală crește permanent prin înnoirea minții noastre, verificăm care este voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută și desăvârșită. Rezultatul acestei energii spirituale este despărțirea permanentă, tot mai profundă, de principiile *lunii*. Noi facem progrese. Prin faptul că eul nostru este tot mai clar cunoscut și judecat, drumul desăvârșit al Omului ceresc pe pământ apare tot mai clar înaintea ochilor noștri și noi auzim chemarea Sa: »Vino, urmează-Mă!«

În această urmare, care include o permanentă lepădare de sine din partea noastră, nu apare părerea înaltă cu privire la persoana proprie. Mulțumit cu locul pe care îl dă Dumnezeu, cu drumul indicat de El, se depun toate eforturile ca »să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine, ci să aibă simțiri cumpătate despre sine, potrivit cu măsura de credință, pe care a împărțit-o Dumnezeu fiecăruia« (versetul 3). Necredința năzuiește mereu după lucruri înalte, sau mari și trece cu vederea ceea ce este pe drum și ceea ce arată Dumnezeu. Conștiința de a fi primit o misiune direct de la Dumnezeu, oferă inimii statornicie și trezește sentimentul responsabilității de a împlini această misiune cum se poate mai bine. Cu toate că se recunoaște cu bucurie fratele și misiunea încredințată lui, se caută în același timp să se îplinească lucrarea proprie încredințată, fiind bucuros conștient, că prin aceasta se face voia lui Dumnezeu.

Aceasta conduce pe apostol să vorbească pentru prima dată, și singura dată în această scrisoare, despre »dragoste«, o temă bine cunoscută de noi din epistola 1 Corinteni și din epistolele adresate Efesenilor și Colosenilor. El o face aici numai sub un aspect practic, ca să scoată în evidență importanța relației dintre diferitele mădulare. »Căci«, așa începe el, »după cum într-un trup avem mai multe mădulare, și mădularele n-au toate aceeași slujbă, tot așa, și noi, care suntem mulți, alcătuim *un singur* trup în Hristos; dar, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora« (versetele 4-5).

Aceasta este tot ce el spune ca învățătură despre Hristos, Capul, și mădularele Sale. După aceea trece direct la îndatoririle pe care le are fiecare mădular în parte. Noi nu suntem numai un

credincios, care slujește lui Dumnezeu, acolo unde El l-a așezat în lumea aceasta ca viu dintre cei morți, ci noi, cei mulți, aparținem unii altora, în Hristos alcătuim *un trup*, da, suntem »mădulare unii altora«. Ar lipsi ceva în scrisoarea noastră, dacă nu s-ar fi vorbit de relația noastră și de responsabilitatea noastră, pe care noi ca întreg, ca *un trup*, o avem în mărturia noastră față de lume; căci trupul este în lumea aceasta.

»Deoarece avem felurite daruri« - cu privire la întrebarea, cum ne-au fost date aceste daruri, trebuie să cercetăm alte locuri din Scriptură - »după harul care ne-a fost dat: cine are darul prorociei, să-l întrebuințeze *după măsura credinței lui*« (versetul 6). Ultima expresie am întâlnit-o deja în versetul 3. *Totul* este »după harul care ne-a fost dat«, nimic nu este de la noi, toate darurile sunt »daruri *ale harului*«, și totuși stăm în mare pericol, să gândim despre noi mai mult decât se cuvine și să trecem peste marginile măsurii credinței noastre. În mod deosebit aceasta este așa în lucrarea de vestire a Cuvântului. Prorocia, potrivit cu 1 Corinteni 14, 1, era darul cel mai de dorit pentru lucrarea de zidire, căci această lucrare aducea pe ascultător cel mai mult în legătură cu Dumnezeu. Dar ce a devenit ea, când cel care vorbea depășea ceea ce Dumnezeu i-a dat, când el nu ținea seama de călăuzirea Duhului? Și ce se face astăzi din această lucrare, când *omul* intră pe scenă?

Dar există *felurite* daruri ale harului, și toate sunt necesare. Nici un mădular nu poate spune altuia: »eu nu am nevoie de tine«. Unul are darul *slujirii*, un altul are darul de *învățător*, un altul are darul de a *îmbărbăta* pe alții (versetele 7-8). Toate sunt necesare pentru »creșterea trupului, pentru zidirea lui în dragoste«, toate sunt necesare și sunt date mădulelor cu scopul de a se ajuta reciproc. Apostolul însuși vorbește despre un dar al al *vestirii Cuvântului* și de *învățătură*, precum și despre darul *cârmuirii* (compară cu 1 Tesaloniceni 5, 12; 1 Timotei 5, 17), da, al *facerii de milostenii* (versetul 8). Cel care vestește este îndemnat la simplitate, cine cârmuiește este îndemnat la râvnă, cel care face milostenii este îndemnat la bucurie. Îndemnurile sunt așa de simple, că nu necesită nici o explicație; ceea ce ne creează probleme, este, să ne verificăm în ce măsură le împlinim, fiecare la partea și locul lui. Cât de mult ne arată locul acesta din nou nebunia castei preoțimii și a laicilor, care a apărut după aceea și ale cărei rezultate sunt fatale!

În îndemnurile care urmează, apostolul se referă la un domeniu mai larg, referindu-se la tot felul de obligații creștine, și aceasta nu numai cu privire la comportarea noastră *exterioară*, care ni se cuvine, ci și cu privire la duhul și felul nostru de gândire, care ar trebui să ne însuflețească. Două persoane pot face același lucru, și totuși nu este același lucru. Felul unuia de a lucra este binefăcător, al celuilalt respingător.

Pe primul loc, înaintea tuturor celorlalte, este îndemnul: »Dragostea să fie fără prefăcătorie.« Dragostea este din Dumnezeu, de aceea ea trebuie întotdeauna să fie autentică și fără prefăcătorie. Cine a fost născut din Dumnezeu, acela a devenit părtași naturii dumnezeiești și ca atare poate fi îndemnat, să fie un »imitator al lui Dumnezeu«. Dragostea este, așa cum s-a spus de multe ori, activitatea naturii divine în bine, și ea trebuie văzută în cei născuți din Dumnezeu în lumea aceasta. Fără dragoste, nici cele mai frumoase daruri nu au valoare.

Dar ce misiune! Vai, cât de ușor poate o aparență înșelătoare de frumos să apară ca realitate! Cât de necesară este sinceritatea, unită cu o permanentă judecare de sine!

Și iată, cel de-al doilea îndemn urmează imediat »Fie-vă groază de rău, și lipiți-vă tare de bine.« Dumnezeu este dragoste, dar primul mesaj, pe care El ne face să-l auzim, spune că »El este *Lumină* și în El nu este *nicidecum* întuneric« (1 Ioan 1, 5). Cât de serios ne vorbesc aceste cuvinte în zilele de delăsare generală, saturație și indiferență laodiceeană! Desigur, acolo unde o inimă bate cu adevărată dragoste pentru Dumnezeu se va găsi și această despărțire categorică de tot ce este necurat, această *detestare* a oricărui rău. Un astfel de suflet umblă în lumină, așa cum și Dumnezeu este în lumină. El nu se poate mulțumi cu ceva mai puțin.

»Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia. În sârguință, fiți fără preget. Fiți plini de râvnă cu duhul. Slujiți Domnului. Bucurați-vă în nădejde. Fiți răbdători în necaz. Stăruțiți în rugăciune. Ajutați pe sfinți, când sunt în nevoie. Fiți primitori de oaspeți« (versetele 10-13). Dragostea de frați nu este același lucru cu dragostea. (compară 2 Petru 1, 7). Se poate spune, că ea își are izvorul în dragoste. Dar cercul ei, sau domeniul de exercitare al ei este mai restrâns; este familia lui Dumnezeu sau Adunarea. Nimic nu poate fi mai plăcut decât dragostea de frați intimă; dar ea se poate răci, poate să piardă în cordialitate, nu numai pentru că *noi* suntem slabi, ci și pentru că în frații și surorile noastre este una sau alta, care pot pune dragostea noastră la o probă obositoare. De aceea: »Iubiți-vă unii pe alții, cu o dragoste frățească!« Apostolul Petru vorbește despre o dragoste de frați *neprefăcută* (1 Petru 1, 22).

Dar nu numai aceasta, fiți smeriți, fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși, fiți un exemplu bun pentru ceilalți, dând dovadă de multă sârguință, și, călăuziți de Duhul, slujiți Domnului cu credincioșie și perseverență!

Aceasta amintește scriitorului de viitorul minunat, care așteaptă pe cei credincioși: »Bucurați-vă în nădejde«, precum și de greutățile care sunt pe drum: »Fiți răbdători în necaz«, și în cele din urmă de marele mijloc de ajutor, care niciodată nu a dat greș: »Stăruțiți în rugăciune«. Făcând așa, nu vom trece niciodată fără sentimente pe lângă nevoia altora, așa cum nici apostolul nu a făcut, ci cu mâna deschisă »vom ajuta pe sfinți, când sunt în nevoie«, și vom găzdui oaspeții nu numai »fără cârtire«, ci vom *năzui* să fim »primitori de oaspeți«. – Cu aceasta se încheie partea de îndemnuri, și privirea noastră este îndreptată spre felul cum Hristos a acționat aici jos pe pământ: »Binecuvântați pe cei ce vă prigonesc: binecuvântați și nu blestemați. Bucurați-vă cu cei ce se bucură; plângeți cu cei ce plâng« (versetele 14-15). Ce exemplu desăvârșit ne-a dat în toate acestea Domnul nostru preaslăvit! El a vărsat lacrimile celei mai adânci compasiuni față de cetatea plină de ucigași, S-a rugat pentru dușmanii Lui, și dragostea Lui a fost suficient de mare ca să-L facă să ia parte intimă la bucuria și suferința oamenilor din jurul Lui. Să facem și noi tot așa, contrar naturii noastre egoiste și ușor iritabile!

»Aveți aceleași simțăminte unii față de alții. Nu umblați după lucrurile înalte, ci rămâneți la cele smerite. Să nu vă socotiți singuri înțelepți« (versetul 16). Și aceste toate lucruri sunt în opoziție cu felul nostru de gândire firesc, mândru, care face foarte ușor diferențieri. Cum le vedem desfășurându-se pe cărarea Celui măreț și sublim, care S-a coborât la cei mai săraci din lumea aceasta, da, Cel care a devenit cel mai sărac și cel mai umil dintre ei! Și când robul Lui, Pavel, scrie mai târziu Filipenilor: »să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus«, atunci putem fi siguri, că El a umblat în acest gând, ca model pentru toți. Numai așa putea el să spună: »Călcați pe urmele mele (textual: fiți imitatorii mei), întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos« (1 Corinteni 11, 1; compară cu Filipeni 3, 17). Dumnezeu să ne ajute să fim asemenea lui! Prin harul Său să ne păzească de orice încredere în mintea și inteligența noastră! Unora li s-a întâmplat, așa cum s-a întâmplat odinioară cetății mândre a caldeenilor, care a zis: »Eu, și numai eu«, și a cărei »înțelepciune și știință a amăgit-o« (Isaia 47, 10).

Încheierea capitolului nostru ne prezintă încă o dată în trăsături impresionante tabloul celui de-al doilea Om și felul de gândire care se cuvine pentru noi, ucenicii Săi. El nu a răsplătit niciodată răul cu rău, în gura Lui nu s-a găsit niciodată vicleșug; când a fost batjocorit nu a răspuns cu batjocoră, când a suferit nu a amenințat, ci S-a supus Celui care judecă drept (1 Petru 2, 22-23). Acesta este și drumul ucenicilor Săi, prin faptul că ei sunt atenți cu privire la tot ce este onorabil înaintea oamenilor, sau așa cum scrie apostolul Pavel Filipenilor, să-i însuflețească tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, orice faptă bună și orice laudă. Umblând în felul acesta, *în măsura care depinde de ei*, să trăiască în pace cu toți oamenii, căutând nu foloasele lor, ci pe ale altora (versetele 17-18).

În mod deosebit se cuvine pentru preaiubiții lui Dumnezeu, niciodată să nu se răzbune singuri, căci mânia și răzbunarea aparțin lui Dumnezeu. El va răsplăti la timpul Lui. Partea noastră este, atunci când mânia oamenilor se ridică împotriva noastră, să-i facem loc, adică să nu ne confruntăm, ci în liniște să lăsăm furtuna să treacă peste noi și să încredințăm totul lui Dumnezeu. »Căci este scris: „Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti”, zice Domnul« (versetul 19). Ceea ce Dumnezeu așteaptă de la noi, este nu numai ca tuturor oamenilor să le facem cunoscută blândețea noastră, ci și, învățând de la Hristos, să dovedim dragoste față de vrăjmașii noștrii, să dăm hrană celor flămânzi și apă celor însetați. Probabil că în felul acesta vom reuși să le câștigăm inima și conștiința: »căci dacă vei face astfel, vei grămădi cărbuni aprinși pe capul lui« (versetul 20). Dacă el *nu* se rușinează, va fi cu atât mai rău pentru el! În orice caz creștinul să nu se lase biruit de rău, urmând natura sa, ci să se silească să biruiască răul cu bine (versetul 21). În felul acesta se dovedește a fi un imitator al lui Dumnezeu, care în Hristos a biruit tot răul din noi prin înmiit bine și a cărui bucurie este, atâta timp cât mai este timp de har, să acționeze permanent după acest principiu.

Cât de mare este bucuria, să biruești în felul acesta un dușman și probabil să salvezi un suflet de la moarte, poate să simtă numai acela căruia i-a fost dat harul să obțină o astfel de victorie. Desigur, costă, cu răbdare să te lași dezavantajat, batjocorit, călcat în picioare, tratat ca „un gunoi”, dar răsplata va fi cu atât mai mare, cu cât a fost mai scump obținută.